

Dovilė Statkevičienė

GYVENIMAS PO

IGNAS

Sužadėtinė JONA (mirusi)

Sesuo VIRGA

TĖVAS

MAMA

Sesers mylimasis ABDUL

LIUCIJA, MARIUS, KRISTIJONAS – incognito

SIENA*

SIENA: Vėluokite ko nevėluojate

SIENA: Kas vėluoja į teatrą

SIENA: Duokdie

SIENA: Pavėluos ir į

SIENA: Mugę

I scena

Kristijonas, Marius ir Liucija visą laiką kažką treniruojami, didina ištvėrmę.

KRISTIJONAS: Sveiki visi.

MARIUS: Labą vakarą, mano vardas Marius. Jūs, beje, kolega, pamiršote prisistatyti.

LIUCIJA: Jis Kristijonas. Aš Liucija.

KRISTIJONAS: Buvo sykį Raudonkepuraitė.

* Sienos tekstas rašomas ant sienos. Rašoma ne po žodį, ne po frazę, bet po raidę, kaip rašant ranka.

LIUCIJA: Kristijonai, kur jūs taip skubate?

KRISTIJonas: O ar nebuvo Raudonkepuraitės?

LIUCIJA: Buvo.

KRISTIJonas: Ar Raudonkepuraitės, tos mergaitės, vilkas neprarijo?

LIUCIJA: Prarijo.

KRISTIJonas: Manau, kad mes negalime atidėlioti, tai yra svarbūs dalykai.

LIUCIJA: Palaukite, Kristijonai, yra mandagumas. Ar jūsų niekas neauklėjo?

MARIUS: Žmonės jūsų nepažįsta, o jūs iš karto apie Raudonkepuraitę.

KRISTIJonas: Ar negalima kalbėti apie Raudonkepuraitę?

LIUCIJA: Pirmiausia reikia apšilti kojas.

MARIUS: Pradėkime nuo pradžių. Labas vakaras.

LIUCIJA: Labas vakaras. Mes atėjome į šitą tokį spektaklį.

MARIUS: Kaip ir jūs atėjote.

KRISTIJonas: Kaip ir mergaitė atėjo tiesiai vilkui į glėbį.

MARIUS: Kaip ir jūs atėjote.

LIUCIJA: Kaip toliau gyventi?

MARIUS: Prašau?

LIUCIJA: Man kyla toks klausimas.

MARIUS: Labai geras klausimas.

LIUCIJA: Ar jums kyla toks klausimas?

MARIUS: Žinoma.

LIUCIJA: Puiku.

KRISTIJonas: Ar jau galime kalbėti apie Raudonkepuraitę?

MARIUS / LIUCIJA: Ne!

MARIUS: Kolega, ar jūs prisijungsite prie bendro klausimo, ar pasilikssite prie Raudonkepuraitės?

KRISTIJonas: Pasiliksiu, ačiū.

MARIUS: Vadinasi, nagrinėsime du aspektus: mūsų aspektą ir jūsų aspektą.

KRISTIJonas: Manau, kad tai vienas ir tas pats.

LIUCIJA: Kodėlgi ne. Juk mes kalbėsime apie bandymą gyventi toliau nepasaint visko. O visi bandymai yra labai panašūs, ir skirtumai tarp visų mūsų bandymų yra tik nežymūs.

KRISTIJonas: Kaip ir skirtumai tarp visų Raudonkepuraičių.

LIUCIJA: Jūs, Kristijonai, gal atsigerkite. Jums gerklę kutena.

MARIUS: Jums liežuvį niežti.

KRISTIJonas: Dėkui.

Pasigirsta ausiai nemalonus džeržgimas – garsas, skiriantis scenas.

II scena

Pirmadienis, trečia savaitė po

SIENA: Čia yra Ignas

SIENA: Niekada nebuvo gražus

SIENA: Bet skonio reikalas

SIENA: Gal į tėvą

IGNAS: Tėti.

TĖVAS: Sūnau.

Ilgą pauzę.

IGNAS: Pasenai.

TĖVAS: Apaugai. Atrodai kaip bizonas.

Ilgą pauzę.

TĖVAS: Bet kodėl tu nenusiskutęs? Penkerius metus nesimatėme, o vis tiek nenusiskutęs.

IGNAS: Prisimeni, tėti, mano akvariumą? Kaip žuvytės tviskėdavo saulės šviesoje?

TĖVAS: Visos nudvėse per porą savaitių.

IGNAS: Jeigu man ko ir buvo gaila, tai tų žuvyčių.

TĖVAS: Aš vis tiek laikausi nuomonės, kad nenuskusta barzda yra nepagarba šeimai. Nenusiskutęs grįžti į tėvų namus gali tik tas, kuris neturi kur grįžti.

IGNAS: Liaukis, tėti. Kodėl tu nesišypsai? Nesimatėme šitiek laiko.

TĖVAS: (*šypsosi*)

IGNAS: (*apžiūri ant lentynos išdėliotas tėvo darytas urnas*) Perėjai ant urnų?

TĖVAS: Matai, dabar visur kolumbariumai. Tai žmogui ir karsto reikia, ir urnos. Karstas, aišku, jau tik deginimui, už tai jame nebeliko jokio meno – aš dar džiaugiuosi, kad žmonės fanerinių neprašo. Bet tokia fabrikinė gamyba ne man. Aš menininkas, aš mirtyje ieškau estetikos, sūnau. O estetika dabar liko tik urnose. Aš vakar dariau urną mažai mergytei. Padariau tokią mažą nišą per vidurį ir įtaisiau ten paukštelį. Ar ne nuostabu?

IGNAS: Nuostabu.

TĖVAS: Bet aš nesuprantu, kodėl tu neužeini. Užeik, sėskis, nestovėk.

IGNAS: Kodėl tu nesišypsai.

TĖVAS: Sėskis, nestovėk, apaugai visas.

IGNAS: Jau sakei.

TĖVAS: Tai ilgam?

IGNAS: Neturiu planų. Norėjau grįžti, tai grįžau.

Tėvas ištraukia rūkytą žuvį.

SIENA: Ignas grįžti nenorėjo

SIENA: Ir nebūtų grįžęs

IGNAS: Ištraukti rūkytą žuvį dabar, kai aš prisiminiau savo akvariumą, yra tipiška šitam tėvui.

TĒVAS: Va, pažįstamas išrūkė.

IGNAS: Karšis?

TĒVAS: Nei per sūriai, nei prėska, kaip reikalas.

IGNAS: Ačiū, tu visada buvai svetingas. Tai karšis?

TĒVAS: Upėtakis, riebokas pasitaikė.

IGNAS: Žuvį nepamenu kada paskutinį kartą valgiau.

TĒVAS: Slogu kažko. Į sveikatą.

IGNAS: Niekas čia nesikeičia. Viskas kaip vakar.

TĒVAS: Nustotum juokėsis.

IGNAS: Kai šitas kandeliabras šviečia man į viršugalvį, tai jau visai jaučiuosi kaip namie.

TĒVAS: Eitum nusiprausti.

IGNAS: Įsirengėte vonią?

TĒVAS: Vonia dabar mėlyna, pamatysi.

IGNAS: Tamsiai?

TĒVAS: Kaip ežeras gilioj vietoj. Aš, sūnau, visada norėjau išmokti plaukti. Tas, kad neišmokau, iš manęs atima pusę mano istorijos.

IGNAS: Nesureikšmink taip.

TĒVAS: Aš kuo toliau – pasakysiu atvirai – tuo daugiau apie tai galvoju. Tu žinai, apie ką aš visada svajojau?

IGNAS: Apie nuosavą krematoriumą?

TĒVAS: Aš norėjau būti jūrininku. Tokia buvo mano svajonė. O kokią tu turi svajonę?

IGNAS: Kad aš nežinau.

TĒVAS: Ne, tai pasakyk, aš gi tavo tėvas.

IGNAS: Sunku pasakyti. Turbūt aš neturiu svajonės.

TĒVAS: Taip ir žinojau. Visada buvo panašu, kad tu neturi svajonės.

IGNAS: Ačiū.

Ilga tyla.

SIENA: Tėvas taip ir neišmoko

SIENA: Palaikyti malonaus pokalbio

SIENA: Igno labai nepadoriai

SIENA: Ilgi

TĖVAS: Šiandien pas mus šventinė vakarienė.

IGNAS: Čia šventė, kad grįžau?

TĖVAS: Žinoma, šventė. Ką tu manai.

IGNAS: Man visada patiko mamos požiūris į šventinę vakarienę. Ji kiekvieną kartą susiimdavo plaukus ir priekyje pasidarydavo kalnelį. Šito kalnelio aš niekada nesupratau.

TĖVAS: Aš irgi. Bet nebesusiima. Nusikirpo.

IGNAS: Visos nusikerpa.

TĖVAS: Pabaik, kaip norėjai.

IGNAS: Niekaip nenorėjau.

TĖVAS: Norėjai sakyti – visos nusikerpa į gyvenimo galą.

IGNAS: Nenorėjau.

Tyla.

Tėvas paduoda Ignui penkias lėkštes, kad išdėliotų ant stalo.

TĖVAS: Išdėliok nesudaužyk.

IGNAS: Čia penkios lėkštės.

TĖVAS: Kas tave mokė skaičiuoti?

IGNAS: Lėkštės yra penkios, o mūsų – keturi.

TĖVAS: Mūsų bus penki, todėl ir lėkštės penkios.

IGNAS: Penki?

TĒVAS: Mes dabar mokomēs kalbēti angliškai. O tu sakai, kad pasenom.

IGNAS: Jau tas, kas senatvēje mokosi kalbū, tikrai niekad nepasens. Kodēl angliškai?

TĒVAS: Virga turi draugā.

IGNAS: Užsienietj?

TĒVAS: Geras vyrukas. Visada žinojau, kad Virga nebus senmergē. O mama sakydavo priešingai. Ji buvo įsitikinusi, kad tu būsi pirmas. Bet tu nesi pirmas. Ir dar klausimas, ar būsi antras. Gal nebus jokio antro niekada.

SIENA: Igno sužadētinė ilgais plaukais

SIENA: Strazdanota

SIENA: Dēvi sukneles visā laikā

SIENA: Mirusi

Ilgoka pauzė.

IGNAS: Tai kur dabar dēti tą penktā lēkštę?

TĒVAS: Mums keturiems būdavo kaip tik. O jau kur tu pasidēsi, tavo reikalas.

III scena

Grižta mama.

Niekas nenori šypsotis, bet visi šypsosi, lyg visiems būtū labai nepatogu.

IGNAS: Mama.

MAMA: Sūnau.

SIENA: Mama neturi aukštojo išsilavinimo

SIENA: Kompleksuoja

Ilgą pauzę.

IGNAS: Kokia tu graži.

MAMA: Tu toks pasitaisęs.

Ilgą pauzę.

MAMA: Mes gyvename gerai, ačiū. Tikrai gerai, matai, kaip visi šypsosi tau sugrįžus. Tokia laimė.

TĖVAS: Ignas irgi įėjo laimingas.

IGNAS: Tėtis mane gražiai pasitiko. Graži šukuosena, mama. Tikra moteris.

SIENA: Visi viską meluoja

MAMA: Tikiuosi, neturi minty nieko bloga.

IGNAS: Tikrai neturiu, mama, buvau pamiršęs, kad tu tokia graži.

MAMA: Baik, mane tuoj išmuš dėmėm.

IGNAS: Ir tegul.

MAMA: Reikėjo grįžti bent Kalėdoms. Visos tos penkios Kalėdos praėjo taip ramiai, gražiai, būtum matęs! Eglutė stovėjo kasmet vis kitur, kol galiausiai nusprendėme, kad čia, prie lango, geriausia. Šitoje vietoje ją apšviesdavo geltona saulėlydžio šviesa.

IGNAS: Žiemą ji nebūna geltona, mama.

MAMA: Tu gal pamiršai, kaip atrodo lietuviška saulė?

IGNAS: Saulė visur vienoda. Bet gal kažkiek ir pamiršau, tu teisi.

MAMA: (*susinervinusi, nukreipdama temą*) Išdėliosi įrankius?

IGNAS: Na ko tu dabar. Viskas gerai, tegul būna geltona, vis tiek turbūt buvo gražu.

MAMA: O kaip tu šventei visas tas Kalėdas?

IGNAS: Aš neturiu ko papasakoti, mama.

MAMA: Vis tiek papasakok.

SIENA: Ignas galėtų papasakoti

SIENA: Apie vieną penktadienį Berlyne

SIENA: Bet kaip suformuluoti

SIENA: Tokį pasakojimą

IGNAS: Bet kodėl mes apie Kalėdas?

MAMA: Juk ne vienas prie stalo sėdėjai?

IGNAS: Stalo visai nebuvo.

MAMA: Virga pasakodavo, kad vaikštai pajūriu.

IGNAS: Nebuvo pajūrio, mama. Aš apie Kalėdas iš viso negalvojau visus tuos metus.

IV scena

Įeina Virga.

VIRGA: Ignai!

IGNAS: Labas.

VIRGA: Ko stovi kaip įkaltas? Kaip seniai aš tave...

SIENA: Virgos dantys kreivi

SIENA: Reikėjo pas ortodontą vaikystėj

IGNAS: Kur tavo plaukai?

TĖVAS: Mūsų dukra turėjo labai gražius plaukus, garbanotus, storus, ilgus, vario spalvos. Šitie plaukai buvo šeimos pasididžiavimas.

VIRGA: Tai apkabinsi seserį?

IGNAS: Labas labas.

TĖVAS: Tikrai, kokie tai buvo plaukai. Bet plaukų negali gailėti. Mes negailėjome, nes jeigu pradėsi visko čia gailėti...

VIRGA: Ko čia taip tylu? kažkas dainuot ruošiasi?

TĖVAS: Kur tau tokie intravertai.

MAMA: Kur Abdulas?

VIRGA: Vėluos. Ko Ignulis toks išsigandęs? Vilką pamatei?

IGNAS: Kas atsitiko tavo plaukams?

VIRGA: Ilgą plauką sunku nešti, mielas. Nusikirpau ir viskas, Abdului taip buvo gražiau. Bet kur tu miegosi? Tavo lovą mes sustūmėme su mano, tikiuosi, nieko?

MAMA: Sustatysime du fotelius, vis tiek turbūt tik porai naktų?

TĖVAS: Ignas čia ilgam.

VIRGA: Ilgam?

IGNAS: Nežinau, kažkiek pabūsiu.

VIRGA: Atsitiko kas nors?

IGNAS: Kodėl?

TĖVAS: Visada galima nusipirkti sofą.

MAMA: Nėra kur statyti dar vienos sofos.

TĖVAS: Tik nepirk be mūsų žinios – reikia paderinti prie interjero.

MAMA: Sakau, nėra kur statyti dar vienos sofos.

IGNAS: Mama, nebijok, nepirksiu, man ir ant žemės gerai.

MAMA: Na ar tu koks šuo, kad ant žemės.

TĖVAS: Tai ant kokios lovos tu savo Vokietijoje miegodavai?

IGNAS: Kad aš visada ant žemės.

MAMA: Tai ar ne geriau būtų buvę čia, ant sofos, visus tuos metus miegoti?

SIENA: Būtų buvę

SIENA: Daug geriau

SIENA: Niekas nebūtų miręs

Kurį laiką spengia tyla.

MAMA: Tu kaip žinodamas grįžai nesiskutęs: taigi Virgos Abdulas – profesionalus barzdaskutys.

VIRGA: Tikrai! Abdulas su mielu noru nuskus tau barzdą!

IGNAS: Aš auginu.

MAMA: Tu augini gal dėl to, kad neturi, kas gražiai nuskustų. O Abdulas ir tėvą skuta.

VIRGA: Ignas kuklinasi, jam visada buvo būdingas šitas drovumas.

SIENA: Ignas paskutinįkart skutosi

SIENA: Tą dieną

SIENA: Apie kurią nėra kaip papasakoti

Pauzė.

TĖVAS: O kuo tu, Ignai, užsiėmei?

MAMA: Tikrai, mes taip niekad ir nežinojome, ką tu dirbai savo Vokietijoje.

IGNAS: Daugiausia gaminau sumuštinis.

MAMA: Kokiame restorane?

IGNAS: Sumuštinių gamykloje.

TĖVAS: Yra toks dalykas?

IGNAS: Yra.

TĖVAS: Ir kur paskui tie sumuštiniai eina?

IGNAS: Paskui tuos sumuštinčius supakuodavo ir veždavo į prekybos centrus. 900 rūšių.

MAMA: Tai tu buvai kaip ir kulinaras?

IGNAS: Tai gal ne kulinaras, mama. Visi ten buvo imigrantai.

MAMA: Tai vis tiek kulinaras.

SIENA: Gi sako kad ne kulinaras

MAMA: Nu ką darysi. Bent jau sumuštinį išmokai padaryt.

TĖVAS: O Abdulas tai barzdaskutys. Jis labai gerai uždirba, Virga neleis pameluoti.

VIRGA: Tėti.

TĖVAS: Aš išvis pagalvojau – taip trumpai žmogus pas mus gyvena, o jau savas.

MAMA: Tikrai, Virga, tas tavo Abdulas.

IGNAS: Jis čia ir gyvena?

TĖVAS: O kur jam gyventi? Mes jį kaip sūnų priėmėm.

MAMA: Aišku kaip sūnų.

IGNAS: Tai dabar jau visada čia abu ir gyvensit?

VIRGA: Čia ir gyvensim, nes o kodėl mums čia negyventi.

TĖVAS: Tai aišku.

MAMA: Nieko, tilpsim. Gerai, Ignai, kad marčios neparvežei. (*juokais*) Nebūtų kur visiems susėsti.

TĖVAS: (*irgi juokais*) Susėsti tai susėsti, o sugulti tai išvis.

V scena

Grįžta Abdulas.

ABDULAS: Sorry, I'm late. Oh, it's so so pleasant to meet this beautiful boy!

VIRGA: You're probably starving, my dear. Come to me, I'd like to introduce you to my brother.

Virga ir Abdulas prieina prie Igno labai arti.

SIENA: Neikite prie to žmogaus

SIENA: Taip arti

VIRGA: So, at last, this is my dear brother Ignas. Look at his eye-brows – the same as my father's. These are the eye-brows that women adores, am I right, Ignas?

ABDULAS: Nice to meet you, Ignas. You have a very beautiful sister. And eye-brows, for sure. Your eye-brows are like two woods, and your eyes are like two beavers living next to those woods!

VIRGA: Beavers?

ABDUL: These are just amazing, very clever animals, didn't you know?

IGNAS: (*sutrikęs*) Hello.

SIENA: Penktadienį Ignas su sužadėtine

SIENA: Ėjo į klubą

SIENA: Šaudė

Ignas stovi kaip įkaltas. Staiga jis apsisuka ir nieko nesakęs nueina į vonią. Vonios kambarys su tualetu – vidury scenos, visas stiklo sienų, perregimas, žiūrovas gerai mato, kas vyksta viduje. Jis įeina ir ilgai žiūri į veidrodį.

Tuo metu svetainėje visi guvūs.

VIRGA: Ignai, kur tu?..

Pauzė.

VIRGA: Sorry, he's always had troubles with adaptation. It should be difficult to come back after such a long time.

ABDULAS: Maybe we shouldn't have emphasized his eye-brows? But they are really impressive.

VIRGA: It's not that, my dear, I'm sure.

ABDULAS: Good evening, father and mother.

TĖVAS: Hello hello, Abdulai.

ABDULAS: It looks sooooo delicious.

VIRGA: Come on, you say that every time.

MAMA: Sėskime visi prie stalo.

TĖVAS: Abdulai, come and sit, please.

VIRGA: Pasta has always been my brother's favourite meal. Mama, tu dėl Igno makaronus darei?

MAMA: Aišku dėl Igno. Jis gi makaronus visada labai mėgdavo.

TĖVAS: O kur Ignas?

MAMA: Kaip visada prie stalo paskutinis. Skanaus.

SIENA: Labiausiai mamytę myli žinoma tas

SIENA: Kas pirmas prie stalo

VIRGA: Neturėtume jo palaukti?

MAMA: Atšals. Valgyti reikia karštą maistą.

ABDULAS: Shouldn't we wait for Ignas?

VIRGA: Mother wants us to eat till it is hot. Respect for food has always been very distinct in our family.

Virga įjungia muziką ir sėda valgyti.

Ignas atsisuka vandenį. Pakiša po šaltu dušu galvą ir leidžia ilgai bėgti vandeniui.

Šeima svetainėje valgo.

SIENA: Abdulas yra geras žmogus

SIENA: Nėra blogas

SIENA: Tik gausiai prakaituoja

MAMA: Virga, ar nereikėtų tavo sužadėtiniui pasakyti, kad jis labai garsiai čepsi visą laiką?

VIRGA: Nenorėčiau, tokia jo valgymo kultūra.

MAMA: Bet pasakyk.

VIRGA: Mama, ką jis pagalvos?

MAMA: Man nemalonu, kai jis šitaip čepsi visą laiką.

TĖVAS: Ir man nemalonu, aš tada irgi noriu čepsėti.

VIRGA: Jums nemalonu, jūs ir sakykit.

MAMA: Pasakyk, Jonai, tu vis tiek geriau moki.

TĖVAS: Excuse me, you stop do like this – čiop čiop čiop.

MAMA: Ačiū, Jonai.

ABDUL: Sorry?

TĖVAS: Don't do this – čiop čiop čiop.

ABDUL: What is čiop čiop čiop?

VIRGA: They just want you to chew your meal silently, without any sound.

ABDUL: But I'm not talking.

VIRGA: But you are smacking your lips.

ABDUL: Everybody used to do like that in my family.

VIRGA: I see.

ABDUL: It's more delicious when you do like that, didn't you know? Try, my dear, you'll see.

VIRGA: Abdulas siūlo čepsėti visiems.

MAMA: Na tiesiog neįmanoma. Tai kur Ignas?

VI scena

Prie vonios kambario artėja Jona, mirusi. Tai – Igno vizija, sapnas atmerktomis akimis. Groja Depeche Mode „A Pain that I am Used to“.

JONA: Ko tu dabar

mielasis

Žinėjai, kad auksinės žuvelės atmintis

vis dėlto ilgesnė nei trys sekundės

Koks apmaudas

SIENA: Ignas niekaip negali

SIENA: Prisiminti

SIENA: Į kurią pusę krito jos plaukai

SIENA: Šalia gulėjo daug kitų merginų

SIENA: Kurių plaukai irgi kažkur krito

JONA: Žuvelė gali prisiminti dalykus

įvykusius prieš penkis mėnesius

pavyzdžiui, kokį nors garsą

Jona įeina į vonią, glaudžiasi prie Igno nugaros.

JONA: Atleisk, bet
aš toliau gyvenu tokiame pasaulyje
kuriame žuvys nieko neprisimena

Norėčiau būti žuvimi
gyventi akvariume
tave su savim pasiimčiau

Tau irgi būtų sveika plaukioti pirmyn
atgal be jokio prisiminimo

SIENA: Ignas nuėjo paskambinti mamai

SIENA: Buvo jos gimimo diena

SIENA: Jis kalbėjo trumpai bet mama

SIENA: Ilgai

SIENA: Skaitė moralą dėl Velykų

SIENA: Dėl visko

SIENA: Sakė, kad žydi forsitijos

SIENA: Klausė ar prisimena

SIENA: Kaip žydėdavo forsitijos vaikystėje

JONA: Mielasis, užsuk tą vandenį

Gana

Mes per daug galvojame apie savo praeitį

Tu neišmokai pamiršti
Tu nieko neišmokai
ką reikia išmokti žmogui
kuris nori gyventi toliau

Jona paima rankšluostį ir šluosto Igno plaukus.

JONA: Tu žyli
Norėčiau jausti šitą
žilų plaukų kvapą

Į duris beldžia Virga. Ignas įjungia džiovintuvą ir ilgai džiovina galvą. Virga grįžta prie stalo. Jona atsisėda ant slenksčio.

VII scena

Ignas, išsidžiovinęs plaukus, grįžta į svetainę.

MAMA: Na pagaliau.

VIRGA: Galvą plovei?

IGNAS: (*neaiškus, visas persimainęs, vis mala liežuvio burnoje*) Kažkaip pagalvojau, kad reikia nusiprausti prieš tokią vakarienę.

MAMA: Tai jau pavėlavai. Atšalo viskas.

TĖVAS: Štai tau ir visa vakarienė.

ABDUL: Sorry?

VIRGA: Everybody is complaining about something now. Nėra reikalo dabar visiems gadintis nuotaiką.

MAMA: Virga visada visus bando sutaikyti.

TĖVAS: Virga yra tokia taikytoja, ji mūsų šeimą yra išgelbėjusi iš noro susivaidyti ne vieną sykį.

VIRGA: Ignas visada būdavo nepatogus, bet jis nenori, kad kitiems būtų nepatogu, – aš tai žinau.

MAMA: Jis nori, kad kitiems būtų patogu, bet visada pasielgia taip, kad visiems tampa nepatogu.

VIRGA: Mama, tau nepatogu?

MAMA: Nepatogu, ačiū.

VIRGA: Na ir viskas, dabar jau visi žinome. Vakarienė tęsiasi. My mother said that she doesn't feel comfortable because of Ignas. Are you OK?

ABDUL: Yes, of course.

MAMA: Ignai, tai skanaus. Tu visada valgai taip rafinuotai, toks aristokratas.

IGNAS: Ačiū, mama, tu mane išmokei.

MAMA: Tikrai kad ne tėvas.

TĖVAS: Aš irgi kažko išmokiau.

VIRGA: Tai žinoma, tėti. Aš čia pagalvojau, o tau negaila, kad nė vienas vaikas tavo pėdomis nenuėjo?

TĖVAS: Ko čia bus gaila, vaikelį.

SIENA: Tėvui labai

SIENA: Gaila

SIENA: Toks kaip ir nesuprastas menininkas

VIRGA: Nežinau, mirtyje aš jokio meno nematau...

TĖVAS: Nei gimime, nei susituokime, niekur nėra tiek meno, kiek mirtyje. Visose apeigose žmogus dalyvauja pats, o laidojime jo paties nėra, yra tik jo išvaizda, tos išvaizdos dermė su karstu, gėlėmis. O apie urnas aš jau nešneku... Žmogus ateina ir turi toje urnoje atrasti mirusįjį. Todėl aš pradėjau inkrustuoti gintarus, akmenėlius, šiaudus, kažkokius prisiminimus. Urna turi būti kaip lizdas, kurį tu susukai per visą šitą gyvenimą.

VIRGA: Tu tikras menininkas, tėti.

TĖVAS: Niekada jūs manęs nesupratote.

VIRGA: Aš nesuprantu, ko Ignas toks paniuręs.

IGNAS: Man reikia priprasti. Aš penkerius metus gyvenau be tokių vakarienių ir tokių makaronų, be kalbų apie urnas.

TĖVAS: Viskas aišku.

VIRGA: Ignas said that he's lived without such dinner for five years.

ABDUL: I see.

Ignas niekaip negali pradėti valgyti.

MAMA: Ignai, ko tu? Ir taip jau viskas atšalę.

IGNAS: Aš ne alkanas.

MAMA: Viešpatie tu mano.

SIENA: Mamytė šitaip stengėsi

VIRGA: Bet Ignas niekad nebuvo valgus, mama. Tas jo nevalgumas buvo nuolatinis galvos skausmas nuo kūdikystės.

SIENA: Niekas nepasikeitė reiškia

SIENA: Visi tokie patys kokie buvo

MAMA: Tu, Virga, paklausk Abdulo, ar jis negalėtų nuskusti mūsų Igno.

VIRGA: Žinoma!

IGNAS: Nereikia manęs skusti.

VIRGA: Dear, could you shave Ignas beard?

ABDUL: Of course, my love, it would be a big big pleasure to me.

IGNAS: Ne, tikrai, ačiū.

ABDUL: You have a very thick beard, Ignas, it won't be easy.

IGNAS: Nereikia sakau. Please, don't.

ABDUL: But don't be so shy, that's OK, your father already got used to it.

IGNAS: Virga, pasakyk jam.

VIRGA: Atsipalaiduok, Ignai, tu juokingai atrodai.

IGNAS: Duokit man suvalgyti makaronus. Kam visos tos ceremonijos?

MAMA: Bet kodėl tu nenori nusiskusti? Jokia čia ceremonija.

TĖVAS: Vyrai tą daro kiekvieną dieną.

IGNAS: Ir tegul.

TĖVAS: Tai tu gal ne vyras?

MAMA: Baik, Jonai.

VIRGA: Stop it, Abdul. He is not in the mood.

ABDUL: But why?

VIRGA: He just wants to eat his pasta.

ABDUL: But he isn't eating.

IGNAS: Ačiū, mama, už makaronus.

MAMA: Tai valgyk, ko sėdi kaip pabučiuotas?

VIRGA: Viskas gerai, Ignai. Gal tau pašildyti?

TĖVAS: Pavalgyk, nusiskusti visada spėsime.

SIENA: Eikit iš čia

SIENA: Duokit žmogui ramybę

Visi dar kiek pasėdi ir ima skirstytis. Ignas negali pajudėti. Žiūri kažkur pro šalį. Makaronų nevalgo.

VIII scena

Ištvermės treniruotės.

KRISTIJonas: Norėčiau dabar pakalbėti plačiau apie Raudonkepuraitę. Kodėl man tokia svarbi atrodo mergaitė raudona aksomo kepure, kuri nešė pyragą ir vyną savo sergančiai senelei?

LIUCIJA: Garsiau, kolega, mums ypač svarbūs atrodo jūsų argumentai.

KRISTIJonas: Aš pasakysiu, kodėl ji tokia svarbi mums visiems.

MARIUS: Kodėlgi?

KRISTIJonas: Todėl, kad yra Raudonkepuraitė prieš, ir yra Raudonkepuraitė po.

MARIUS: Kristijonai, sakykite, kuri Raudonkepuraitė jums atrodo svarbesnė aptarti – toji prieš, ar toji po?

KRISTIJonas: Toji po, ačiū.

LIUCIJA: Nedėkokite, mes taip pat turime savo nuomonę.

KRISTIJonas: Kokia būtų jūsų nuomonė?

LIUCIJA: Mums taip pat įdomi Raudonkepuraitė po.

KRISTIJonas: Puiku, vadinasi, mes turime apie ką pasikalbėti.

MARIUS: Kaip manote, ką jautė Raudonkepuraitė, kai medžiotojai išėmė ją iš vilko pilvo?

KRISTIJonas: Pirmiausia, aišku, ji džiūgavo.

LIUCIJA: Sutinku.

KRISTIJonas: Antrą dieną ji taip pat, ko gero, džiūgavo. Ir trečią, ir ketvirtą. Bet tada atėjo diena, kai Raudonkepuraitėi vėl reikėjo eiti pas senelę. Kaip tik šita Raudonkepuraitė, kurią pasiuntė pas senelę antrą kart, o ne pirmą kart, man labiausiai rūpi.

LIUCIJA: Jūs labai gerai kalbate. Kodėl iš karto nesakėte, kokie rimti jūsų ketinimai?

MARIUS: Ar galėčiau įsiterpti su komentaru apie vietinę rinką?

LIUCIJA: Žinoma.

MARIUS: Pastebėtas dėsnis, kad mūsų rinkai būdinga trijų mėnesių atmintis. Taigi, praėjus trims mėnesiams po susitikimo su vilku, statistinė Raudonkepuraitė į mišką jau eina, sakykime, ramia širdimi.

KRISTIJonas: Gerbiamas kolega, kas, jūsų požiūriu, yra rami širdis?

MARIUS: Rami širdis yra tada, kai nenerimauji dėl dalykų, kurie nėra susiję su dabartimi. T. y. jeigu matai pušyną, tai matai pušyną gamtovaizdžio požiūriu, bet nematai jo susitikimo su vilku požiūriu.

KRISTIJonas: Viskas aišku, dėkoju. Vadinasi, jūsų nuomone, Raudonkepuraitė pas senelę antrą kart galėtų eiti tik praėjus trims mėnesiams?

MARIUS: Manau, kad kol nepraėję trys mėnesiai, ji eitų pas vilką neramia širdimi.

LIUCIJA: Kokia tada būtų jos širdis?

MARIUS: Širdis su permušimais.

KRISTIJonas: Teisingai.

LIUCIJA: Gerbiamas Mariau, atsiprašau, ar jūsų širdis rami?

MARIUS: Mano?

LIUCIJA: Jūsų.

MARIUS: Mano vieno?

LIUCIJA: Mūsų visų.

MARIUS: Nemanau, kad rami širdis būtų tas bruožas, kurį galėtume išvesti iš mūsų visų kaip bendrą vardiklį. Turbūt tikriausiai būtų pasakyti, kad mūsų visų bruožas yra širdis su permušimais.

KRISTIJonas: Vadinasi, jūs manote, kad šių visų žmonių, o gal, tiksliau sakant, šių laikų bruožas yra širdis su permušimais?

MARIUS: Visai teisingai.

LIUCIJA: Manau, mes visi jus supratome.

KRISTIJonas: Ar jums negaila Raudonkepuraitės?

MARIUS: Raudonkepuraitės prieš ar Raudonkepuraitės po?

KRISTIJonas: Po.

LIUCIJA: Gaila.

KRISTIJonas: Aš galvoju, ar galėjo mama iš gailės nesiusi antrą kart Raudonkepuraitės pas senelę?

LIUCIJA: Galėjo.

MARIUS: Bet nereikia.

KRISTIJonas: Atsiprašau?

MARIUS: Čia visų pirma reikia apsispręsti, koks yra tavo gyvenimo kredo. *Bijai vilko, neik į mišką; bijai vilko, eik pas vilką; ar nebijok.*

KRISTIJonas: Man atrodo, Raudonkepuraitė jau perėjo visas šitas stadijas, ir dabar vienintelis jai kylantis klausimas yra *kur vilkas?*

LIUCIJA: Kaip manote, ar šitas klausimas kaip nors susijęs su baime?

KRISTIJonas: Manau, kad ji įtraukė vilką į savo realybę ir dabar jo be perstojo ieško.

MARIUS: Jūs perdedate.

KRISTIJonas: Neperdedu. Aš pažįstu tą mergaitę.

MARIUS: Kristijonai, liaukitės.

LIUCIJA: Aš jus suprantu. Aš irgi pradėdau ją pažinti.

Džeržgimas.

IX scena

Antradienio naktis, trečia savaitė po

Abdulas ir Virga, pasišviesdami žibintuvėliais, ateina pas Igną, kuris pasiklojęs patalą virtuvėje, ant grindų. Virga skutimosi putomis kruopščiai ištepa Ignui veidą. Abdulas pradeda skusti. Ignas pabunda, jo reakcija – neadekvati, jis visas purtos, rėkia.

IGNAS: Fuck off you madman!

VIRGA: Tšššš, Ignai, čia mes.

IGNAS: Atstokit nuo manęs!

ABDUL: Relax.

VIRGA: Tšššš, Ignai, nusiramink, mes norėjom pajuokauti.

SIENA: Nejuokinga

IGNAS: Get off I said!

ABDUL: Come on, dude, it's just a joke.

IGNAS: Get off!

VIRGA: Liaukis, Ignai, kas tau yra?

IGNAS: Ko jūs iš manęs norit?

VIRGA: Tu ką, neatsimeni, kaip mes su tavim naktimis siausdavom? Kaip išpaišydavom vienas kitam veidus? Kaip iš manęs pandą padarei?

ABDUL: We just wanted to shave your beard, my friend.

VIRGA: Baik, Ignai.

IGNAS: Atstokit!

SIENA: Ar kada

SIENA: Važiuodami keliu naktį

SIENA: Matėte mašinos žibintų šviesoje

SIENA: Sustingusį kiškį

Virga su Abdulu išeina. Ignas sėdi susigūžęs tamsoje.

X scena

Antradienis, trečia savaitė po

Ignas laukia prie tualetu. Ateina Virga.

VIRGA: Tu čia lauki?

IGNAS: Aš stoviu čia jau kokį dvidešimt minučių.

VIRGA: Tai prisijungsiu.

IGNAS: Klausyk, aš dėl...

VIRGA: Viskas gerai, nereikėjo mums. Nežinojau, kad tu toks. Jautrus. Nieko blogo mes...

IGNAS: Žinau.

IGNAS: Tu visada dabar tokia pasipuošus.

VIRGA: Patinka?

IGNAS: Žiūrėdamas į tave, aš kasdien galvoju, kad kažkokia šventė.

VIRGA: Iš tiesų galima taip pagalvoti?

IGNAS: Galima. Kodėl ten stovi? Atrodo, lyg tau nejauku prie manęs.

VIRGA: Jauku. (*juokaudama*) Bijau tave išgąsdinti.

IGNAS: Baik (*pakviečia Virgą prisėsti šalia*). Kuo tu dabar užsiimi?

VIRGA: Tuo pačiu.

IGNAS: Vis dar su onkologiniais?

VIRGA: Mhm.

IGNAS: Nebaisu?

VIRGA: Tau yra kada tekę užspausti akis mirusiam žmogui? Man tenka labai dažnai. Toks jausmas, lyg skiepyčiausi kiekvieną kartą. Mirtis man jau yra kaip pusryčiai – rutina. Aš jos nebebijau. Manau, kad šiandien tai labai didelis dalykas.

IGNAS: Manai, kad tau bus lengviau numirti?

VIRGA: Manau, kad man yra lengviau gyventi.

SIENA: Ignas pastebi kad

SIENA: Sesuo po suknele nedėvi

SIENA: Liemenėlės kodėl

IGNAS: Tu tokia suaugusi.

VIRGA: Bet kodėl mes apie mane?

IGNAS: Ką jis ten veikia?

VIRGA: Hemorojus.

IGNAS: Iš kur jis?

VIRGA: Iš Sirijos.

IGNAS: Iš Sirijos.

VIRGA: Kas?

IGNAS: Tu, tokia protinga.

VIRGA: Visada maniau, kad mane palaikysi.

IGNAS: Aš labai gerai pažįstu šituos žmones. Jie visi tokie gražūs iš veido. Ane?

VIRGA: Aš nežinau, kas tie jie.

IGNAS: Tai pagalvok.

SIENA: Virga yra iš prigimties

SIENA: Optimistė pagal zodiaką avinas

VIRGA: Ko tu toks nelaimingas? Visiškas kiškis.

IGNAS: Kur tu jį radai?

VIRGA: Šitam kiškiui ir su klausimais prastai.

IGNAS: Visiškai paprastas klausimas.

VIRGA: Ne paprastas, Ignai, kas tau yra?

IGNAS: Aš tik klausiu, kur tu su juo susipažinai.

VIRGA: Parke.

IGNAS: Parke.

VIRGA: Parke. Po medžiu.

IGNAS: Tai kaip parke, po medžiu, ten viskas vyksta?

VIRGA: Nieko, jis prieina,

SIENA: Visas toks gražus mėlyni

SIENA: Marškiniai rudos akys

SIENA: Vidurdienis giedra

VIRGA: sako, kur čia upė teka. Aš jam mosteliu į upę, sako, ačiū, ir jau eina. Sakau, ką veiksi prie upės, sako, noriu pabraidyt. Tai man taip patiko.

IGNAS: Kas patiko?

VIRGA: Kad pabraidyt. Paskui žiūriu, jis tikrai braido. Aš irgi įlipau.

IGNAS: Tai abu braidėt?

VIRGA: Abu.

VIRGA: O tu merginą turi?

IGNAS: Turiu, va čia (*išsitraukia cigaretę*). Mažutė tokia, drovi labai, nieko nešneka. Bet į kišenę telpa, tai labai patogiu.

VIRGA: O rimtai?

IGNAS: Palikau Vokietijoje.

VIRGA: Kodėl neatsivežei?

IGNAS: Atsimeni, kaip aš tau duodavau pašerti savo žuvytes? Kaip saulės šviesoje apžiūrinėdavom jų mirgėjimą?

VIRGA: Atsimenu.

IGNAS: Mes tą patį darydavom su Jona.

VIRGA: O aš ir nebeturėjau su kuo! Pasisekė tau. Tai tavo Jona dabar tavęs tenai laukia?

IGNAS: Laukia turbūt.

VIRGA: Kodėl turbūt?

IGNAS: Ji mirusi.

VIRGA: Aš nesuprantu, kada tu juokauji, kada ne.

IGNAS: Nejuokauju. Ji mirė, ir aš atvažiavau čia. Kur tu čia juoką matai.

VIRGA: Sirgo?

IGNAS: Nesirgo. Būk žmogus.

VIRGA: Ignai... (*prisėda arčiau, prisiglaudžia*)

VIRGA: Kaip mes sutarėme... Paskui aš ilgai ieškojau, kas man tave pakeistų. Jis yra geras žmogus. Mėgsta žiūrėti pro langą. Daug pasakoja apie savo mamą, kuri turėjo chalatą su banginiais. Apie jos garbanotus žilus plaukus. Apie apgamą virš akies. Apie jos raišumą. Ir apie tai, kad ji irgi visada labai ilgai žiūrėdavo pro langą. Toks buvo jos užsiėmimas dienų dienas.

IGNAS: Aš tavęs pasiilgau.

VIRGA: Aš pasakoju jam apie tave. Apie tavo apgamą virš lūpos. Apie strazdanas. Apie tavo nemokėjamą gyventi.

IGNAS: Aš daug apie tave galvodavau. Ir dabar galvoju.

VIRGA: O gal tu jau moki gyventi?

IGNAS: Manai, kad įmanoma išmokti gyventi?

VIRGA: Įmanoma išmokti gyventi su žmonėmis.

IGNAS: Ne, tada neišmokau.

VIRGA: Kodėl grįžai?

IGNAS: Neturėjau kur pasidėti.

VIRGA: Turi daug paslapčių, kiški. Atsipalaiduok.

IGNAS: Taip jau pasakius, aš kraupiai noriu nusimyzt.

Virga beldžia į vonios duris.

VIRGA: Sorry, honey, is everything ok?

ABDUL: Yes, why?

VIRGA: My brother wants to go to the toilet.

ABDUL: Could he wait a bit?

VIRGA: I am not sure.

IGNAS: How long, sorry?

ABDUL: What, my friend?

IGNAS: How long should I wait?

ABDUL: Just a bit.

IGNAS: I doubt whether a bit is possible.

Abdul atidaro duris.

ABDUL: If you'd like, come and pee.

IGNAS: And you will watch?

ABDUL: Come on, I won't. I just can't leave this room for a while.

VIRGA: But why, Abdul?

ABDUL: I have a secret here. A very big secret, my love.

VIRGA: I see.

ABDUL: Sorry? You said you can't wait. So why don't you simply pee?

IGNAS: Because.

ABDUL: Believe me, peeing is not so huge secret as the secret that I hold here.

IGNAS: Just, people usually pees alone.

VIRGA: My dear, I love you so much. But my brother came here being very modest.

ABDUL: That's ok, Virga, just leave us, we will manage to cope with the pee.

Virga išeina.

WALL: Feel free to pee

ABDUL: Is everything ok?

IGNAS: Sure.

ABDUL: I am preparing a present for Virga. She shouldn't see it before I finish.

IGNAS: Oh, interesting. What kind of a present?

ABDUL: I want to embroider her a pillow.

IGNAS: Wow. Can I see it?

ABDUL: I am very very sorry, my friend. It is so big secret that even you can't see it before I finish.

IGNAS: Oh, OK.

ABDUL: Have you prepared anything to Virga's birthday?

IGNAS: Birthday?

ABDUL: You forgot it?

IGNAS: No, no. I just... Birthday for me is always a day of nonsense, you know. Everyone else feels kind of bigger that day. I don't like people. So when they become even bigger than they are it is so difficult to me.

ABDUL: Come on, you love your sister.

IGNAS: Of course.

ABDUL: So?

IGNAS: Ok, I will bear that in my mind. Good luck. I should go now.

WALL: Don't you wash

WALL: Your dirty hands

ABDUL: What about your hands?

IGNAS: Sorry?

ABDUL: Your hands should be dirty dirty.

IGNAS: Oh, yes. Can I?

ABDUL: You must.

IGNAS: I don't want to disturb you anymore.

ABDUL: It is a pleasure to watch how somebody becomes clean.

IGNAS: Really?

ABDUL: Of course!

IGNAS: That's it. Thank you. Bye.

ABDUL: OK, have a good good day.

XI scena

Sekmadienis, ketvirta savaitė po

Tėvas, įsitariašęs ant sofos, kojas sužsikėlęs ant stalo, šlifuoja urną. Mama valo dulkes.

SIENA: Šitam vyrui jaučiu

SIENA: Kažkokią simpatiją

SIENA: Taip pažiūrėjus visiška pelė plaukai kaip šeriai

SIENA: Baltaodis ką aš žinau

SIENA: Bet meilei neįsakysi

MAMA: Bet Ignas tai nepasikeitęs.

Tyla.

MAMA: Tie sumuštiniai iš jo žmogaus nepadarė.

Tyla.

MAMA: Reikia jam moters.

Tyla.

MAMA: Vargšas, taip jau ir nugyvens atsiskyrėlis.

Tyla.

MAMA: Ką darysi.

MAMA: Kokia širšė tau įgėlė?

TĖVAS: Ne jokia ne širšė.

TĖVAS: Šitą... Kur tu vakar nakvojai?

MAMA: Niekur nenakvojau.

TĖVAS: Klausyk, ar tu kokia paauglė?

MAMA: Pakelk kojas, kiek aš čia stovėsiu su tuo skuduru.

TĖVAS: Kur tu vakar nakvojai sakau.

MAMA: Niekur nenakvojau sakau ir viskas.

SIENA: Kai nenakvoji savo lovoj

SIENA: Tai turi nakvoti kažkokioj kitoj lovoj

TĖVAS: Aš klausiu tavęs paprasčiausio klausimo.

MAMA: Niekada tu nemokėjai suformuluoti klausimo. Aš tau galvą nušluostysiu su tuo skuduru, jei kojų nepakelsi.

TĖVAS: Man skauda kojas.

MAMA: Nieko tau neskauda.

TĖVAS: Kur tu nakvojai sakau.

MAMA: Aš jau dvi savaites savo lovoj nemiegu, jei nepastebėjai! Pakelsi kojas ar ne!

TĖVAS: Tai kaip man suprasti visą šitą?

SIENA: Jums moteriške rankos dreba jūs

SIENA: Iš savęs išėjus

MAMA: Aš negaliu tau pasakyti.

TĖVAS: Gali aišku.

MAMA: Tu mane pasmerksi.

TĖVAS: Ko man tave smerkti.

MAMA: Aš nakčiai pas Stefaniją nueinu, ji man pakloja lovą. Man rankos visą laiką dreba.

TĖVAS: Bet aš nesuprantu.

MAMA: Tu nesuprasi, tu vyras...

TĖVAS: Tai gal ačiū dievui, kad aš vyras.

MAMA: Aš nežinau, ar tu pastebėjai. Bet Abdulas kiekvieną dieną baldus stumdo.

TĖVAS: O Viešpatie.

MAMA: Kodėl jis stumdo tuos baldus?

TĖVAS: Žmogus mėgsta permainas.

MAMA: Ko jis ištisai pro langus žiūri?

TĖVAS: Ir Virga žiūri. Ir Ignas. Romantikų karta.

MAMA: Gerai, ką tu man į tai atsakysi: kartą pro praviras duris mačiau, kad sysioja jis ne į tualetą, o į dušo groteles.

TĖVAS: Tu gal ir mane tualete stebi?

MAMA: Jis buvo neužsidaręs, aš nežinau, jis ir po dušu lenda neužsidaręs, jis gal nori, kad kas stebėtų...

TĖVAS: Tu nepamiršk, iš kur jis. Jie gal ten iš viso durų neturi.

MAMA: Nežinau, o tau ką – nieko?

TĖVAS: Kas nieko?

MAMA: Visas tas reikalas – nieko?

TĖVAS: Koks reikalas po velnių?

MAMA: Visas tas Abdulas...

TĖVAS: Abdulas kaip kačiukas, mieloji, koks dar tau reikalas.

MAMA: Visi ten jie kačiukai.

TĖVAS: Kas tie jie?

MAMA: Nu.

TĖVAS: Tau galvoj negerai?

MAMA: Niekada negali žinoti.

TĖVAS: Aš išmesiu televizorių ir baigsis visi NU.

MAMA: Sakiau, kad nesuprasi.

TĖVAS: Moteriške tu – dabar manęs paklausyk. Visų pirma, savo baimei reikia surasti racionalią priežastį ir prie jos derinti savo elgesį. Kokia yra tavo baimės priežastis? Grotelės, langai ar baldai?

MAMA: Aš turiu nuojautą.

TĖVAS: Čia blogiausias variantas. Gerai, jeigu mes pažiūrime televizorių, mes galime bijoti viso pasaulio, teisingai? Bet tos baimės priežastis yra ne visas pasaulis, o televizorius, teisingai?

MAMA: Netiesa.

TĖVAS: Bet juk jei ne televizorius, tu pasaulio nebijotum?

MAMA: Bet juk pasaulis nuo to, kad išjungi televizorių, nepasikeičia?

TĖVAS: Bet tu pasikeiti?

MAMA: Aš nebežinau...

SIENA: Pasauliu netikiu

SIENA: O pasaka tikiu

TĖVAS: Čia, mieloji, jokia tau ne koncertų salė, čia šešiasdešimt kvadratinių metrų.

MAMA: Šešiasdešimt.

TĖVAS: Nusiramink. Klausyk, gal tau gal irgi reikėtų nueiti pas kokį specialistą.

MAMA: Ką reiškia irgi?

TĖVAS: Aš buvau ir dabar ramu.

MAMA: Kur tu buvai?

TĖVAS: Pas astrologą.

SIENA: Dasanta Bas

SIENA: Vedų astrologas padeda atsakyti kodėl

SIENA: Atsirado problema kaip ją spręsti

SIENA: Kada laukti permainų

SIENA: Tereikia žinoti savo gimimo laiką

SIENA: Bet nebūtina

SIENA: 50 EUR

MAMA: Ir ką?

TĖVAS: Viskas bus gerai.

MAMA: Tau ar mums?

TĖVAS: Ten buvo asmeninė konsultacija.

MAMA: Tai apie mano likimą nepaklausei?

TĖVAS: Neišėjo iš kalbos. Svarbiausia – supratau, kad man reikia išmokti plaukti.

MAMA: Ką?

TĖVAS: Šiaip ar taip, vyras negali numirti nemokėdamas plaukti.

MAMA: Čia astrologas taip pasakė?

TĖVAS: Jis pasakė, kad man reikia mokėti elgtis vandenyje.

MAMA: Klausyk, man ir taip jau rankos dreba.

TĖVAS: Aš eisiu į baseiną, gal gali nupirkti man glaudes ir kepuraitę?

MAMA: Ne toks turėjo būti mano gyvenimas.

TĖVAS: Yra gyvenime dalykų, kuriuos privalai anksčiau ar vėliau padaryti. O jeigu man reikės tave gelbėti? Jei tu skęsi kokiam vandeny?

SIENA: Ir ėmė Nojus

SIENA: Statyti laivę

MAMA: Kur aš tau skęsiu, aš iš namų neišeinu.

TĖVAS: Vis tiek išeisi.

MAMA: Pamišk.

TĖVAS: Plaukimo akinius lygtais turėjau kažkur...

Tėvas išeina.

XII scena

Ištvermės treniruotės.

KRISTIJONAS: Kolegos, padėkite.

MARIUS: Kas nutiko, gerbiamasis.

KRISTIJONAS: Man dabar pasidarė gaila vilko.

LIUCIJA: Betgi dar ką tik jums buvo gaila Raudonkepuraitės?

KRISTIJONAS: Taigi. Aš nežinau, kas man yra.

MARIUS: Jums gal visų gaila?

KRISTIJONAS: Bet dabar, kai aš gailiu vilko, Raudonkepuraitės man negaila.

LIUCIJA: Argi gali taip būti?

KRISTIJONAS: Aš gal turiu psichikos sutrikimų?

MARIUS: Nusiraminkite, žmogui visko pasitaiko. Jūs gailėkite vilko, mes pagailėsime Raudonkepuraitės.

KRISTIJonas: Bet aš manau, kad mums visiems turėtų būti gaila vilko. Nes aš kalbu ne apie tą vilką, kuris suėdė Raudonkepuraitę, o apie tą vilką, kuris nesuėdė.

MARIUS: Viskas aišku. Tuomet ir mums gaila vilko.

LIUCIJA: Ačiū Dievui, kad mes supratome, jog kiekviena Raudonkepuraitė yra suėsta vilko, bet ne kiekvienas vilkas suėdė Raudonkepuraitę.

KRISTIJonas: Taigi. Problema yra tame, kad dabar, žinodama Raudonkepuraitės istoriją, vilko bijo ožka su septyniais ožiukais.

MARIUS: Dėl Dievo meilės.

KRISTIJonas: Ir aš manau, kad mūsų reikalas – apginti vilką ir pasakyti ožkai, kad bet kuris alkanas plėšrus žvėris yra lygiai toks pats pavojingas, kaip ir nepavojingas.

MARIUS: Bet tada jau ožka su septyniais ožiukais turėtų bėdą.

LIUCIJA: Kodėl taip sakote?

MARIUS: Nes dabar jie tiksliai žino, ko bijoti, o tuo atveju – nežinotų.

LIUCIJA: Bet gal jei nežinotų, tai ir nebijotų?

MARIUS: O gal jei nežinotų, tai bijotų visko?

KRISTIJonas: Bet kuriuo atveju, vilkas būtų reabilituotas. O kadangi mums dabar labiausiai gaila vilko, tai tinka bet kuri iš tų dviejų opcijų.

MARIUS: Teisingai.

LIUCIJA: Man vis dėlto labiausiai rėžia akį kas kita.

MARIUS: Kasgi?

LIUCIJA: Tas, kad niekas nežino, kaip pasiruošti susitikimui su vilku ar, reabilitavus vilką, su plėšriu žvėrimi.

MARIUS: Bet iš tikrųjų – kaip?

KRISTIJonas: Labai geras klausimas.

Džeržimas.

XIII scena

Trečiadienis, ketvirta savaitė po

Tėvas, mama, Virga. Virgos gimtadienis.

TĖVAS: Virgute, tu mūsų spindulėlis.

MAMA: Tikrai kad.

TĖVAS: Norime padovanoti tau mašiną. Bet neturime už ką. Todėl dovanojame šokoladą.

VIRGA: Ačiū, tėveliai.

Jeina Ignas, nešinas tortu ir gėlėmis, išgėręs.

IGNAS: (*dainuoja*) Su gimimo diena, su gimimo diena, su gimimo, su gimimo, su gimimo diena!

VIRGA: Ignai...

IGNAS: Man atrodo, kad gimtadienis yra gera proga kažką vieni kitiems pasakyti.

TĖVAS: Nesakyk dėl Dievo.

IGNAS: Aš savo seserį myliu! Savo seserį myliu labiau už mamą ir tėvą, atleiskit. Mieloji, atėik, aš tave pabučiuosiu.

VIRGA: (*linksmi*) Iš kur čia tas noras bučiuotis mūsų šeimoj ištisai?

IGNAS: Ir šampano atsinešiau, tuoj... (*ieško*)

VIRGA: Ignai, aš irgi tave myliu.

IGNAS: Tu atsimeni, kaip mes laidojom tavo lėlę Magdę? Aš radau visai netyčia labai panašią. Galėsime vėl palaidoti, jei norėsi. (*duoda dovanų lėlę*) Susipažinkite – Magdė.

VIRGA: O Dieve, išprotėjai!

IGNAS: Būk laiminga.

SIENA: Virgutė labai verkė

SIENA: Ji nenorėjo lėlės užkasti

SIENA: Ignas taip nusprendė

SIENA: Pats

TĖVAS: Kol nėra Abdulo, norėjau kai ką pasakyti. Aš visada tikėjau savo darbo prasme. Bet nebetikiu.

MAMA: O Viešpatie.

VIRGA: Kas nutiko, tėveli?

TĖVAS: Mes ilgą laiką sunkiai gyvenome. Dabar, aišku, jau skūstis negalima, urnų parduodu daug, esu pripažintas mirties paslaugų bendruomenėje. Žinot, vakar gavau didelį užsakymą. Labai didelį. Galvojau, jums pasidžiaugsiu.

SIENA: Trisdešimt devynios aštuoniolika penkiasdešimt

SIENA: Aukų

VIRGA: Kaip gerai, tėveli, prasigyvensime!

TĖVAS: Bet, manau, reikia atsisakyti.

MAMA: Pablūdai!

TĖVAS: Juk tada išeina, kad man naudinga, kai žmonės miršta ne po vieną. Tada išeina, lyg aš palaikau visas šitas, sakykime, iniciatyvas.

MAMA: Manau, per tiek laiko jau turėjai susitaikyti, kad tavo gerovė priklauso nuo žmogaus nelaimės.

VIRGA: Net nesakyčiau nelaimės – nuo natūralių procesų.

TĖVAS: Būtent, Virga, nuo natūralių. Daryti urną vienam nelaimingajam, kurį palietė šitie natūralūs procesai, yra viena. O kai pradedam kalbėti apie kelias dešimtis žmonių, kurių jokie natūralūs procesai nepalietė, yra visai kas kita.

MAMA: Ne kas kita, dėl Dievo. Visai tas pats.

IGNAS: Nė velnio ne tas pats.

VIRGA: Tėveli, man atrodo kaip tik visai atvirkščiai. Tu savo darbu ne iniciatyvas palaikai, bet visus tuos nelaimingus žmones. Tu save grauži be jokio reikalo.

IGNAS: Aš atsiprašau, aš truputį išgėręs. Ir ne dėl to aš pirmą kartą žiūriu į šitą tėvą su pagarba. Manau, jis kalba rišliai ir teisingai.

SIENA: Kita vertus juk

SIENA: Vis tiek žmones reikia palaidoti

SIENA: Estetiškai

MAMA: Ne tu, tai kažkas kitas padarys ir bus pagerbtas.

TĖVAS: Yra dalykas.

IGNAS: Nėra dalyko, nepasiduok. Šitos moterys nori naujų paltų ir šukuosenų.

MAMA: Nė velnio ne naujų.

VIRGA: Toks tavo būdas padėti žmonėms. Ne apie pinigus ir ne apie verslą čia eina kalba.

IGNAS: Tada tu, tėvai, neimk pinigų. Ir bus pagalba.

TĖVAS: Bet už ką aš medžiagas pirksiu?

IGNAS: O už ką šitą kostiumą pirkai? Ir šitą sofą?

MAMA: Tu, Ignai, netaišyk mums kortų. Gyvenom, problemų neturėjom.

IGNAS: Tai ir gyvenkit! Gyvenkit ir džiaukitės, kad žmonės krūvomis gula!

MAMA: Kaip tu kalbi, Dievas nubaus.

IGNAS: Tu, mama, dar Dievo bijai?

MAMA: Mes Romos katalikai, sūnau, jokia čia naujiena.

IGNAS: Katalikai jūs Romos! Žmogaus bijotumėt.

MAMA: Dievas per žmogų reiškiasi.

IGNAS: Tada jau iš viso Dievo pabaiga, jeigu jis sau leidžia šitą fejeriją...

SIENA: Kalno pamoksle sakoma

SIENA: Žmogus turi

SIENA: Priešus mylėti padėti tarnauti jiems

MAMA: Baigiam šitas kalbas.

IGNAS: Tai tu savo Dievą apgintum. Tu turbūt ir pati abejoji?

MAMA: Nieko aš neabejoju.

IGNAS: O jeigu visa tavo šeima išeitų į mugę ir iš tos mugės negrižtų, ar tada irgi neabejotum?

MAMA: Kaip tu gali tokius dalykus kalbėti.

IGNAS: Kur tu gyveni, mama? Žmonėms tokios mugės kiekvieną dieną! Jūs čia tuoj pilis statytis galėsit iš savo urnų!

MAMA: Aš tau burną išplausiu!

IGNAS: Plauk, mama, plauk. Aš liežuvį iškišiu. (*iškiša*)

MAMA: (*prieina ir nori apkabinti*) Tu galvok kitą kartą, ką sakai, sūnau.

IGNAS: (*išsisuka*) Tu, mama, galvok, kuo tiki vieną kartą.

VIRGA: Aš manau, kad tema baigta, tėveli. Visada žmogus, kuris padeda žmogui susidoroti su jo nelaime, visuomenėje buvo gerbiamas. Ir aš – o aš esu blaivi ir sveiko proto – manau, kad nieko nedoro čia nėra. Mes tau padėsime.

IGNAS: Dar ir pagalbos susilauksi, dorasis žmogau! Virga gėles komponuos, mama įkapes sius, tėvas su urnomis. Tiesa, dar Abdulas – barzdaskutys! Jis su vyrais tvarkysis. Šeimyninis verslas! Aptarnaujame mugės!

Virga spjauna Ignui į veidą. Įeina Abdulas.

ABDUL: Oh, you got so loud here!

IGNAS: Our dear friend came! Hello!

ABDUL: Glad to see you all.

IGNAS: You know, you are so joyful all the time that it is hard to believe in this infinite smile!

VIRGA: Don't pay attention to him. He is drunk, my love.

ABDUL: I also love you, dear Ignas.

IGNAS: Did you bring your amazing present for Virga?

VIRGA: What present?

ABDUL: Wait wait, first show me your present!

IGNAS: Virga, show him Magdè please.

ABDUL: A doll?

IGNAS: This is a special doll – it represents a person who is not here.

ABDUL: What person?

IGNAS: Actually, thousands of persons.

WALL: Imagine a lot of of such dolls

WALL: Laying on the ground

WALL: Looking nowhere

WALL: Feeling nothing

WALL: Having human faces

WALL: And human destinies

ABDUL: Well, very beautiful doll!

IGNAS: But we all are excited to see your pillow please.

ABDUL: Well, it supposed to be a secret.

IGNAS: You know, I was wondering, what does a word “pillow” mean in your vocabulary?

VIRGA: What pillow, Abdul?

IGNAS: Can you just show us that “pillow”?

ABDUL: I see you have some nonfulfilled fantasy.

IGNAS: Show us that pillow please. Show us that pillow please. Show us that pillow please.

VIRGA: Stop it!

Abdulas atneša gražiai siuvinėtą baltą pagalvę.

ABDUL: This is a pillow, my dear. It's a present for you.

VIRGA: It is so beautiful, Abdul. Did you make it by yourself?

ABDUL: It has always been my hobby.

VIRGA: Embroidering?

ABDUL: Yes. There was a time

WALL: There is always a time

WALL: When a wolf understands

WALL: He is not a human

ABDUL: when my life was very difficult. Then my mom, who was embroidering all the time, advised to me to look for a calmness in some activity. And I also started embroidering. Those colours, those movements, that softness helped me very much some time ago.

VIRGA: I love you so much.

ABDUL: Happy birthday, my dear. Happy happy birthday!

MAMA: Koks grožis, dėl Dievo!

IGNAS (*nuėjęs atokiau, iš pažiūros ramesnis*): Could you tell us more about the difficulties of your life, Abdul?

ABDUL: I guess the time is not proper for that – we gathered to celebrate here.

IGNAS: We have a lot of time.

ABDUL: If you are eager for a story about me, I can tell you a story.

IGNAS: Yes, please. Please please, as you would say. Please tell it now for your God's sake.

ABDUL: I don't have a God.

IGNAS: Don't you?

ABDUL: But I had mother. And I tried to live in that place in such conditions that were possible because I had a mother. OK?

IGNAS: Absolutely.

ABDUL: The story won't be long, my dear. My mother needed a doctor, OK?

IGNAS: This is OK.

ABDUL: A simple service of a fucking doctor, OK?

IGNAS: Fucking yes.

ABDUL: But one day she died.

IGNAS: And?

ABDUL: And so she died.

VIRGA: OK, that's enough.

ABDUL: What I can say to you, my little boy: be happy to be the one who can be a simple victim. Because I am not a simple one.

VIRGA: Enough, my dear.

IGNAS: Ne enough, Virga. Jeigu tėveliai ne viską suprato, aš patikslinsiu: jūsų šeimyninis verslas ką tik prasiplėtė. Turite profesionalą, kuris gali paorganizuoti mugių. O jūs jau paskui apsitarnausite.

Virga šveičia lėkštę į sieną.

VIRGA: *(Ignui)* Go to hell you damned! *(ima rengtis šilčiaui)*

ABDUL: What are you doing?

VIRGA: *(Abdului)* I am tired of this sick person.

WALL: There is always a time

WALL: When a human realises

WALL: He lives with a wolf

VIRGA: Let's go out of this place. I guess we should think about living separately.

IGNAS: You what? Didn't you hear what he said?

VIRGA: Get off.

IGNAS: You don't know what...

VIRGA: I am the only one in this family who really KNOWS WHAT. Because I am clean of fears that all of you cherish.

Abdulas ir Virga išeina.

MAMA: Kur jie išėjo?

TĖVAS: Pasivaikščioti, kaip supratau.

Mama sėdi. Tėvas tyliai ragauja torto.

MAMA: Čia morenginis, Jonai?

TĖVAS: Tikrai morenginis.

MAMA: Taip ir maniau.

TĖVAS: Virga visada mėgo morenginį. Gaila, kad išėjo neparagavusi.

MAMA: Tikrai gaila. Gal vakare paragaus.

SIENA: Mamytei visada svarbiausia

SIENA: Kad vaikas būtų ne tai kad laimingas

SIENA: O tai kad pavalgęs

TĖVAS: Įdėsim į šaldytuvą.

MAMA: Tu nieko mums, Ignai, nepasakoji.

IGNAS: Aš pavargau. Aš einu išsimaudysiu...

Ignas nueina. Tėvai valgo tortą tyloj.

XIV scena

Ištvermės treniruotės.

MARIUS: Manau, metas tęsti treniruotes.

LIUCIJA: Palaukite, kolega, mes pirmiausia turime rasti išeitį ožkai su septyniais ožiukais.

KRISTIJonas: Bet dar pirmiau mes turime apsibrėžti, ko būtent bijo ožka.

LIUCIJA: Juk visų mūsų atveju, visų mūsų, kurie šviežiame sniege nemato jokių vilko pėdsakų, nerimaujama ne dėl to, kad vilkas netoliese, bet dėl to, kad vilkas apskritai yra.

KRISTIJonas: Aš manau, kad ožka nerimauja ne tiek dėl to, kad vilkas egzistuoja, kiek dėl to, kad nėra sniego ir negalima pamatyti, kur jis ėjo, todėl atrodo, kad jis eina visur.

MARIUS: O visur einantis vilkas yra ir ožkai, ir žmogui paralyžius.

LIUCIJA: Atleiskite, kolegos, mes jau perėjome prie žmogaus?

MARIUS: Negaiškime be reikalo – aš negaliu susilaikyti. Aš noriu paklausti, ar neturi teisės žmogus ir ožka gyventi steriliai ir neklausti Raudonkepuraitės istorijos? Aš suprantu, kad Raudonkepuraitė po be vilko nebegali. Bet ar nebūtų paprasčiau ožkai gyventi savo gyvenimą ir tik tada pagalvoti apie vilką, kai jis jau suėdęs vaikus kietai miega jos troboje? Ar neturi ji teisės tik tada pagalvoti apie žirkles ir apie akmenis, kai jau laikas pilvą kirpti ir ežere skandinti?

Tyla kurį laiką.

LIUCIJA: Turi ji teisę.

KRISTIJonas: Ypač teisę kirpti ir skandinti.

LIUCIJA: Bet, žinoma, ir teisę ignoruoti vargšę nelemtą Raudonkepuraitę.

MARIUS: Kodėl ignoruoti? Aš ne apie tai kalbu. Aš turiu minty nežinojimą.

KRISTIJonas: Neįmanoma nežinoti Raudonkepuraitės istorijos.

MARIUS: Taip manote, kolega?

KRISTIJonas: Mes visi iš to paties miško. Jūs juk žinote Raudonkepuraitės istoriją? O jūs? Šitas ponas sako, kad įmanoma nežinoti Raudonkepuraitės istorijos. Aš jam prieštarauju.

LIUCIJA: Ir aš prieštarauju.

MARIUS: Du vienas. Vadinasi, aš be reikalo burną aušinu.

LIUCIJA: Nesusireikšminkite.

MARIUS: Jūs manęs niekada nesupratote.

KRISTIJonas: O kaipgi, kolega, nenuvertinkite mūsų.

LIUCIJA: Aš noriu iškelti kitą klausimą, ko gero, atvirkščią jūsų klausimui apie ožką ir nežinojimą. Bet dabar turbūt išeitų netaktas.

KRISTIJonas: Kodėlgi – taktas.

LIUCIJA: Netaktas vis dėlto.

KRISTIJonas: Netylėkite, visada įdomu išgirsti atvirkščią klausimą.

MARIUS: Iškelkite klausimą, prašau.

LIUCIJA: Žinote, man kaip tik įdomu, kodėl mes taip mažai žinome apie Raudonkepuraitę po? Kodėl ji nekalba? Kodėl ji nepasako, kaip jai sekėsi eiti pas senelę antrąjį kartą? Kaip ji užsirišo batelius tą dieną?

MARIUS: Gal jos niekas neklausia?

KRISTIJonas: Labai galimas dalykas, kolega. Jūs, Liucija, palietėte labai svarbų klausimą. Dėl to, kad Raudonkepuraitė nekalba, ožka nežino nieko tikro, todėl bijo nekoordinuotai. Tai yra didžioji ožkos bėda.

MARIUS: Tai dabar mums labiausiai gaila ožkos?

KRISTIJonas: Ko gero. Gerai, dabar žiūrėkite: o jeigu Raudonkepuraitė būtų ne vilko suėsta, o užgriūta seno medžio ir gal net užmušta? Kaip tokiu atveju šiandien gyventų ožka?

LIUCIJA: Puikiai.

KRISTIJonas: Kodėl?

MARIUS: Nes senas medis užgriuvo ne iš pikto, o iš senatvės.

LIUCIJA: Nes senas medis negali ateiti į namus.

MARIUS: Nes seno medžio poelgis neturi pasekėjų kitų medžių tarpe.

KRISTIJonas: Tai kodėl mes negalėjome apsieiti su senu medžiu? Niekas dabar neturėtų vilko traumos ir gyventų ramybėje.

LIUCIJA: Bet, kolegos, laikas treniruotis.

MARIUS: Mes tiek užgaišome.

KRISTIJonas: Nebegalima atidėlioti – paskui ir mes būsime nekoordinuoti.

LIUCIJA: Neduok tu Dieve.

Džeržgimas.

XV scena

Penktadienis, penkta savaitė po

Visa šeima koridoriuje. Virga su Abdulu susikrovę lagaminus, rengiasi paltus.

MAMA: Tai sudie, vaikai.

TĖVAS: Good bye, Abdul.

VIRGA: Mes dažnai užsuksime.

MAMA: Užsukite, aišku.

IGNAS: Niekas niekada neužsuka, visi čia dabar stovi ir meluoja vieni kitiems apie ateities grožį.

VIRGA: Aš nemeluoju, aš myliu jus visus.

IGNAS: Virga, pasilik.

VIRGA: Baik, Ignai.

IGNAS: Pasilik, Virga.

VIRGA: Mama, išmesk šitą chalataį pagaliau. Chalatas su palmėmis bus baisiausias mano prisiminimas iš šitų namų.

SIENA: Virgos nuskustos kojos

SIENA: Laukia naujas gyvenimas

SIENA: Mama nebesiskuta

MAMA: Tai žinoma.

IGNAS: Aš rimtai, Virga, pasilik.

MAMA: Baik, sūnau, negraudink čia visų. Virga jau suaugusi mergaitė.

TĖVAS: Visada mamos taip sako ir iš karto pasigaili taip pasakiusios, nes jokie vaikai mamoms niekada nesuauga.

MAMA: Tikrai suaugusi, tu pažiūrėk į jos veidą.

VIRGA: Kas mano veidui?

Mama apkabina Virgą.

IGNAS: Aš tikrai neleisiu savo seseriai šitaip išeiti.

TĖVAS: Nereikėjo tau plaukų kirpti, vaikeli. kažkaip dabar taip gaila pasidarė tų tavo plaukų.

VIRGA: Kas jums visiems yra? Aš norėjau kažkaip linksmai, balionų pripūčiau.

MAMA: Nekreipk tu dėmesio. Tau tinka šita tavo šukuosena, ir balionai tinka. O chalataį tai aš tikrai išmesiu, būk rami, vaikeli.

VIRGA: Gerai, mama. Tu visada buvai gera mama.

MAMA: Šitas kalbas pasilik laidotuvėms.

VIRGA: Ne, tikrai gera.

ABDUL: I would like to say something also.

VIRGA: Yes please.

ABDUL: You became my family, I love you as the sun loves flowers.

VIRGA: Jūs tapote mano šeima, aš myliu jus.

MAMA: Thank you, Abdulai.

TĖVAS: Take care of my daughter.

ABDUL: Sure. You are a good man. Let's go?

VIRGA: Wait a bit.

Virga eina apkabinti tėvą. Kai prieina prie Igno, jis ją stveria ir nusitempia į vonią, užrakina duris ir priremia Virgą prie sienos.

SIENA: Pačios baisiausios žmogui

SIENA: Yra ne gamtos katastrofos

SIENA: O kai kitas žmogus

SIENA: O kai kitas žmogus

IGNAS: Tu klausei apie akis aną sykį.

VIRGA: Kokias akis?

IGNAS: Tu klausei, kiek akių esu užspaudęs savo gyvenime paskutinį sykį.

VIRGA: Ko tu dabar?

IGNAS: Aš iš viso užspaudžiau dvi akis. Iš pradžių vieną, paskui kitą.

VIRGA: Man reikia eiti.

IGNAS: Aš tik paskambinti išėjau, visiškai nieko reikšmingo. Paskui išgirdau šūvių, parbėgau, o jie jau buvo išėję. Ji gulėjo tokia graži. Tokia nors bučiuok. Ir po truputį didėjo tas raudonas vanduo.

VIRGA: (*Abdului*) Wait a bit!

IGNAS: Paskui aš grįžtu namo, ir tu man sakai: čia – Abdulas. Aš žiūriu į jo veidą. Ir šitame viename veide yra visas kraujas, visi riksmi, visi šoviniai, visa mano Jona.

Ilgą pauzė.

IGNAS: Man pirma mintis, kad aš jį užmušiu. Tegul jis visiškai tyras, bet tas jo veidas. Ir paskui tu – aš tave taip myliu. Aš dėl tavęs tvardžiausi visą laiką.

VIRGA: Kiški tu mano, viskas bus gerai. Visi turi savo nelaimių. Tu pailsėk...

Abdulas išlaužia duris.

ABDUL: Oh, sorry, I didn't want to be rude. But I guess Virga wants to go with me, my friend. Come to us some Sunday, we will make you your favourite pasta. Good good luck to you!

Ignas lieka vienas vonioje.

SIENA: Mes gyvensim kartu

SIENA: Tu turėsi mėgstamiausią dainą

SIENA: Tai bus *Personal Jesus*

SIENA: Tu dėvėsi ilgus sijonus

SIENA: Tau pavasarį išryškės strazdanos

SIENA: Mes daug dienų vaikščiosime miškais

SIENA: Paskui aš tave nusivesiu į muzikos klubą

SIENA: Tu visai nenorėsi į klubą

SIENA: Bet nusivesiu

SIENA: Tada ateis jie

SIENA: Gros *Depeche Mode*

SIENA: Tu būsi veidas, kuris juos matė

SIENA: Tu būsi plaukai, kuriuos jie lietė

SIENA: Jie bus tavo *Personal Jesus*

XVI scena

Antradienis, penkta savaitė po

MAMA: Kodėl tavo plaukai šlapi?

TĖVAS: Vandens yra?

MAMA: Kokio vandens?

TĖVAS: Atsigerti noriu.

MAMA: Šiltas tiks?

Tėvas atsigeria ir sėda dirbti prie urnų.

TĖVAS: Man nepavyko.

MAMA: Kas nepavyko?

TĖVAS: Maniau, kad užtenka stipriai judinti kojas ir rankas, laikyti ištiestą nugarą.

MAMA: Užtenka.

TĖVAS: Neužtenka. Yra kažkokia paslaptis.

MAMA: Gal kad dauguma plaukti išmoksta vaikystėje.

TĖVAS: Tai jeigu vaikas išmoksta, kaip neišmoksiu aš, valingas vyras?

MAMA: Ne valioje reikalas.

TĖVAS: Žmogus viską gali išmokti.

MAMA: Aišku viską.

TĖVAS: Sakau, yra kažkokia paslaptis.

MAMA: Tave kas nors matė?

TĖVAS: Bet aš taip rankų nenuleisiu.

MAMA: Aišku nenuleisk.

TĖVAS: Aš susirasiu mokytoją.

MAMA: Žinoma susirask.

TĖVAS: Bet kas tau mane mokys.

MAMA: O ką žinai.

TĖVAS: Gal jau ir amžius ne tas.

MAMA: Nenurašyk savęs.

TĖVAS: Tu manimi netiki, aš matau.

MAMA: Tikiu aišku.

TĖVAS: Kodėl tada viskam pritari?

MAMA: Klausyk, aš čia pamąsčiau, gal man tikrai įkapes siūti? Ir gėlėmis galėčiau rūpintis.

TĖVAS: Ką tu čia kalbi?

MAMA: Aš pagalvojau, vis tiek nieko neveikiu. Gal užsidirbtume pagaliau, namą pasistatytume.

TĖVAS: Namą prieš mirtį?

MAMA: Kodėl jau taip prieš mirtį.

TĖVAS: Man nepatinka šita mintis.

MAMA: Bet kodėl?

TĖVAS: Tada jau būtų ne pagalba nelaimėliams, o mirties fabrikas.

MAMA: Visai be reikalo tu šitaip. Aš irgi noriu padėti.

TĖVAS: Tu ne padėti nori, o užsidirbti. Mano profesija man kaip pašaukimas buvo. Aš į karstą žiūrėjau kaip į meno kūrinį, kuris paslepia mirtį.

MAMA: Kodėl negali būti pašaukimas įkapes siūti?

TĖVAS: Gali. Bet čia ne tas atvejis, mieloji.

MAMA: Aš irgi buvau pas specialistą.

TĖVAS: Kokį?

MAMA: Tą patį. Sakė, kad susirasčiau veiklą, antraip galiu išprotėti. Ir dar (*labai susijaudina*) sakė, kad prie pat manęs yra nelaimės telkinys.

TĖVAS: Kas toks?

MAMA: Ir kad turiu būti budri. Bet juk Abdulas išsikraustė. Aš nesuprantu...

TĖVAS: Mieloji, ten paprasčiausias šarlatanai...

MAMA: Aš turiu tik du variantus: arba tu nuskęsi...

TĖVAS: Ačiū už pasitikėjimą.

MAMA: ... arba Ignui kažkas...

TĖVAS: Kas Ignui?

MAMA: Nežinau, aš visai galvojau, kažkas su juo gal negerai. Tu pažiūrėk, kiek jis laiko tualete praleidžia. Ką jis ten veikia?

TĖVAS: Vyrai tualete pradeda naują gyvenimą.

MAMA: Tu matei, kaip jis Virgą vonioje uždarė? Kam viso to reikėjo?

TĖVAS: Atsisveikino brolis akis į akį su seseria.

MAMA: Tokia agresija atsiradus. Kartais susigūžęs kaip žvėriukas, o kartais nesivaldo visiškai...

TĖVAS: Baik, moterie, vaizduotis...

MAMA: Mes nieko apie jį nežinome. Mala ištisai liežuviu burnoje. Kad paskui sau ko nors nepasidarytų. Aš atsimenu jo žodžius. Buvo vienuoliktokas, klasiškai jam išdegino skylę odoje. Jis grįžta, šypsosi, o man jau auklėtoja paskambinus. Sakau, kodėl tu šypsaisi. O jis toliau. Sakau, parodyk, o jis muzikos uždėjo ir ėmė valgyti eklerą. Niekada aš nemačiau tos skylės.

SIENA: Kai aš kam papasakoju apie

SIENA: Savo nelaimę ta nelaimė dukart išdidėja

SIENA: Jei dar kam trečiam papasakoju

SIENA: Triskart aš geriau turėsiu viengubą nelaimę

MAMA: Ir iš viso – kodėl jis grįžo iš Vokietijos?

TĖVAS: Jaunas žmogus gyvena laisvą gyvenimą.

MAMA: Aš nežinau, man dabar jau visko baisu...

TĖVAS: Tu irgi 50 eurų mokėjai?

MAMA: Man padarė nuolaidą.

TĖVAS: Žinai, aš dėl įkapių pagalvojau: siūk.

MAMA: Ką?

TĖVAS: Turėsi ką veikt, ir viskas pasikeis. Ignas pasitaisys, terorizmas baigsis...

MAMA: Tu juokiesi?

TĖVAS: Aš manau, kad yra du būdai gyventi: arba reaguoti į aplinkos įvykius, arba reaguoti į asmenines fantazijas. Su įvykiais, man atrodo, lengviau.

XVII scena

Į vonią, kurioje sėdi Ignas, ateina Jona. Tėvai žiūri pro stiklą į sūnų.

Groja Depeche Mode "Personal Jesus". Ignas sėdi ant grindų, atsirėmęs į klozetą, ir žiūri į niekur.

Įeina Abdulas. Jona jį pasitinka. Jona toliau kalba Ignui, bet savo žodžius įtvirtina glausdamasi prie Abdulo.

JONA: Tu kadanors matei,

kaip plaukia žuvų būrys

Jos kūnais jaučia,

kaip kitos žuvys judina vandenį

O jei viena žuvis

pamato plėšrūną,

jos nerimą pajunta viso būrio žuvys

Tada jos dar labiau susiglaudžia

ir pradeda plaukti greičiau

SIENA: Nėra jokio kito Igno

SIENA: Tik tas kuris įeina į klubą po visko

SIENA: Kuris staiga pasijunta

SIENA: Nealkanas nepavargęs neištroškęs

SIENA: Kuris yra tik šito įėjimo į klubą prasme

SIENA: Ir jokia kita prasme

Jona prieina prie Igno.

JONA: Pažiūrėk į mane

Žiūrėk man į akis

Aš tau nebepatinku

Kodėl liepei man

vilkintis šita suknele

Ignas žiūri į trijų teroristų nuotraukas. Bando atspėti, kuris iš jų šovė į Joną. Viena iš nuotraukų – Abdulio.

JONA: Kada tu baigsi

kalbėti su savo mama

Aš noriu būti tavo mama

Duok man tave pradėti nuo pradžių

Aš tau neskaitysiu moralų dėl Velykų

jokių Velykų nebus mūsų šeimoje

SIENA: Jeigu ne mama

SIENA: Jeigu ne mamos gimtadienis

SIENA: Igną irgi būtų nušovę ir

SIENA: Tada viskas būtų gerai

JONA: Aš neauginsiu jokių forsitijų

ir apie jokių jų žydėjimą neklausiu telefonu

Ir tu manęs nepaliksi

vienos vidury visko

ir mano kraujas nekrešės

Ar tu girdi mane

XVIII scena

Ištvermės treniruotė – pati svarbiausia: galvos nardinimas į vandenį.

KRISTIJonas: Bet neužsimirškime – grįžkime prie trijų brolių – paršiukų Nif Nifo, Nuf Nufo ir Naf Nafo.

LIUCIJA: Grįžkime.

KRISTIJonas: Mano supratimu, Nif Nifas ir Nuf Nufas šiuo atveju yra vieninteliai, išlaikę sveiką protą.

MARIUS: Kodėl kalbate apie sveiką protą?

KRISTIJonas: Nes sveikam protui nebūdinga iracionali baimė. Paršiukams nugaros pašiurpsta tik tada, kai jie išvysta tikrą, gyvą vilką. Vienintelis Naf Nafas, ko gero, girdėjęs Raudonkepuraitės istoriją, mūrinį namą statosi ne dėl šalčio, bet dėl žvėries. Galima versija, kad ir katilą su vandeniu jis užtaisė tik dėl to, kad turėjo aiškų veiksmų planą.

LIUCIJA: Bet ar ne Naf Nafas išgelbėjo brolius?

MARIUS: Naf Nafas.

LIUCIJA: Tai ar ne jam čia priklauso sveikas protas?

KRISTIJonas: Jo protas galbūt ne sveikas, bet šaltas?

MARIUS: Teisingai.

LIUCIJA: Tai kas geriau – šaltas ar sveikas protas?

KRISTIJonas: Išeina, kad šaltas.

MARIUS: Gerai, Naf Nafai, kiek galima atidėlioti.

LIUCIJA: Seniai jau buvo laikas, bet aš moteris.

MARIUS: Ir ką?

LIUCIJA: Argi aš pakelsiu šitokį svorį?

KRISTIJonas: Kolega, nestovėkite, padėkite.

Kristijonas ir Marius atneša vandens sklidiną akvariumą. Trijulė treniruojasi kuo ilgiau išbūti nekvėpavus vandenyje – kiekvienas paeiliui kiša galvą ir skaičiuoja, kiek išbuvo po vandeniu.

MARIUS: Kas pirmas?

KRISTIJonas: Moteris, žinoma.

LIUCIJA: Nuo kiek pradedam?

KRISTIJonas: Nepersistenkim.

LIUCIJA: Būk žmogus, nestovėk taip arti.

MARIUS: Kodėl taip sakai?

LIUCIJA: Man reikia susikaupti.

Liucija kiša galvą į akvariumą.

KRISTIJonas: Viena, dvi, trys, keturios, penkios, etc.

LIUCIJA: (*ištraukia galvą*) Nebegaliu.

MARIUS: Tikrai galėjai daugiau.

LIUCIJA: Baisus žinovas.

MARIUS: Su tiek tu toli nenueisi.

LIUCIJA: Aš toli ir nesiruošiu.

MARIUS: O ar ne dėl to mes čia susirinkome?

LIUCIJA: Mes čia susirinkome, kad nueitume toliau, bet ne toli, mielasis.

MARIUS: Aš eisiu toli.

LIUCIJA: Tai parodyk.

Marius kiša galvą.

KRISTIJonas: Viena, dvi, trys, keturios, penkios, etc.

Marius ištraukia galvą.

LIUCIJA: Nenumirei?

MARIUS: Sąmoningo kvėpavimo teorijoje tai vadinama levitacija. Turi pats sau įsakyti įkvėpti, kad nenumirtum. Nes neįkvėpti gali kur kas ilgiau.

Kristijonas kiša galvą į vandenį.

LIUCIJA: Kodėl neskaičiuoji?

MARIUS: Jis pats.

Kristijonas levituoja ir neįsako sau įkvėpti. Galiausiai jis nugriūna uždusęs.

LIUCIJA: Kristijonai?

MARIUS: Gerbiamas kolega, prašome stotis.

LIUCIJA: Kodėl jis nesistoja?

MARIUS: Gerbiamas kolega.

LIUCIJA: Kodėl jis nesistoja?

MARIUS: Kristijonai, mes tik treniruojamės.

LIUCIJA: Kodėl jūs nieko nedarote?

MARIUS: Kristijonai.

Liucija puola prie Kristijono.

LIUCIJA: Ką mes padarėme.

MARIUS: Taip negalima, Kristijonai.

LIUCIJA: Mes leidome žmogui uždusti.

MARIUS: Vilkas dar neatėjo, o mes jau numirėme.

LIUCIJA: Bet ką mes dabar darysime?

MARIUS: Aš nežinau.

LIUCIJA: Sakau, ką mes dabar darysime?

MARIUS: Gal pradžiai išneškime kūną.

LIUCIJA: Kur mes jį nešime?

MARIUS: Vilkui?

LIUCIJA: Mariau, kas tau yra?

MARIUS: Bus vilkui skrandžiui užkišti. Paskui išpjausime ir vėl paduosime.

LIUCIJA: (*verkdama*) Baik...

MARIUS: Išpjausime ir vėl paduosime.

LIUCIJA: Baaaaaik!

Džeržgimas.

XIX scena

Penktadienis, šešta savaitė po

Ignas ateina pas Abdulą į svečius, nešinas rožių puokšte.

IGNAS: Hello, I brought flowers to you.

ABDUL: To me?

IGNAS: To your mother.

ABDUL: Thank you.

IGNAS: I am not sure, whether she would like roses.

ABDUL: She would. You are so attentive.

IGNAS: Don't do it.

ABDUL: Sorry?

IGNAS: Don't look for a chair to me.

ABDUL: As you wish, my dear.

IGNAS: You are so kind.

ABDUL: I'm trying to. Virga said that you have some really big trouble.

IGNAS: Oh really? But she knows nothing about me.

ABDUL: This is what you think.

IGNAS: Let it be.

ABDUL: So nice to see you. Here we started a different life. It is much better now.

IGNAS: I see. Look, I am sorry for all my improper behaviour.

ABDUL: That's OK. When a person has a trouble, improper behaviour is proper.

IGNAS: But I am not in trouble.

ABDUL: Yeah.

IGNAS: Look, I came to ask you something.

ABDUL: Virga asked me to talk to you. But what more than talking could I do for you?

IGNAS: I thought maybe you could help me to do one experiment?

ABDUL: Yeah, sure. What kind of experiment?

IGNAS: Have you ever read Kobo Abe's book "The Face of Another"?

ABDUL: No, I didn't.

IGNAS: That's OK. There is a guy who has no possibility to show his real face to everyone because of an injury. At first he is bandaged up all the time, then he decides to live with a face that is not his.

ABDUL: I don't understand.

IGNAS: It is a very difficult book.

ABDUL: I see.

IGNAS: Can I be honest with you?

ABDUL: Absolutely.

IGNAS: When I saw you for the first time I was in shock because of your face, you know.

ABDUL: Sorry?

IGNAS: Because your face looked absolutely the same as the faces of those who killed my girl.

ABDUL: I never knew it.

IGNAS: And I thought, because of your kindness, if you have Another face, just Another face, like that guy from the book, maybe it would help me to accept you?

ABDUL: What are you doing?

IGNAS: I would like to ask you to put this on your head – just for my sister. I would like to love you because she loves you so much. And maybe this new face could help me to see you in the other way which is not connected with my memories.

ABDUL: Are you sure?

IGNAS: Yes, please. I am trying to cope with my case. Let's try, maybe it will help.

ABDUL: Ok.

Ignas vynioja baltą tvarstį Abdului ant galvos.

WALL: If we all had

WALL: The same skin

WALL: How then would we recognize

WALL: Whom to reject

IGNAS: You know, I tried to live sort of like nothing happened. Nobody knew my story here. They even didn't know that I had a fiancée. I tried to be that Ignas that I used to be. But soon I realized that it doesn't help me. That there are no other Ignas just that one who is standing all the time There, looking to her dead face. I wanted to lie next to all them so much. To be one of them. To have a blood mark under my body. It was an ordinary day. I don't know why they came.

ABDUL: I see. I am very sorry.

IGNAS: That's all. Now, could I hug you?

ABDUL: Please.

IGNAS: I feel that you are much more for me than only a sister's friend. I think of you everyday. Sometimes it looks like you are all my present life. Because you are the body, the nationality, the face, where I put all my anger. All memories.

ABDUL: OK, I see that it is much more than an experiment. It is not comfortable to speak.

IGNAS: Don't talk. I will say everything. It is really much better to see you without your face. Here my love for you starts. You look like a piece of paper where nothing is written in advance. That calmness of you – you are so beautiful now.

ABDUL: Ignas? Where are you?

IGNAS: It's not your fault. But somebody needs to be responsible for my girl. She was so beautiful. And she also used to embroider. She never did that so professional as you. But she still was worth to live longer. Or to dye more beautifully. More human. Softer. Gentler. Just like you.

Ignas nušauna Abdulą ir išbėga.

XX scena

Gyvenimas po prieš

Scenoje didelė vonia. Tėvas, užsidėjęs didelį plaukiojimo ratą, lipa į jį ir plauko pirmyn atgal. Pamažu prie jo jungiasi visi – Abdulas, Ignas, Virga, Mama, Jona, Kristijonas, Marius.

LIUCIJA: Labas vakaras dar kartą

Būkit ramūs niekas nemirė

Čia teatras

Teatre niekas nemiršta iš tikrųjų

Galėtume čia visą laiką ir gyventi, tiesa

Pažiūrėkite,

kaip uoliai šitas vyras mokosi plaukti

Visiems mums

dabar reikia išmokti kokių nors būdų plaukti

Žuvyte, šuniuku, krauliu

Galima ir su ratu, pone,

nesijaudinkit taip

Su ratu gal net geriausia

O jeigu dar ratas – varlė

arba delfinas

galime būti tikri, kad mirksime geroje draugijoje

Reikia nepamiršti judinti kojas

ir žiūrėti, kad rankos

pernelyg neįsitemptų

O jei įsitemps, kad nenutirptų

O jei nutirps, kad be varlės ir delfino

vonioje būtų

dar kokių nors draugų

Geriausia plaukioti guotais

kaip tą daro žuvys

Tik nedideliais, kad nepatrauktume dėmesio

teisingai?

Šitas vyras yra šaunuolis

Jis klysta tik dėl vieno

Jis mano, kad mokėjimas plaukti

jam padės išlikti

Nei ratas, pone, nei žuvytė nepadės

Vienintelis būdas išgyventi tvaną

Yra jį pamiršti

Gyventi lyg niekur nieko

Apsiauti šlepetes

ir eiti į krantinę paprasčiausiai

Ne norint išlikti

o norint pasivaikščioti

Apie tai mes turime galvoti

Galvoti apie tai

kaip dabar mums nenumirti

nėra jokios prasmės, kiškiai

SIENA: Vilkas dar neatėjo

SIENA: O mes jau numirėme

PABAIGA.